

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН КЪМ ПУШКИН

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

КЪМ ПУШКИН^[0]

*В мечти за твойта чудна дарба,
превърната в наш идеал,
днес на Тверской, на булеварда,
пред паметника твой съм спрял.*

*С къдрици дръзки и златисти,
цял от легенди изтъкан,
о, Пушкин, ти пройдоха бил си,
тъй както аз съм хулиган!^[1]*

*Но нищо днес не помрачава
непостижимия ти лик,
все тъй от бронз е твойта слава
и ти си все така велик.*

*Пред тебе, като пред причастие,
застанал съм сега в захлас
и чувствам: бих умрял от щастие,
да имах твойта участ аз.*

*Но мен ме чака път нелесен —
да пея много, много дни,
докато мойта степна песен
успее в бронз да прозвъни.^[2]*

1924

[0] Написано на 26 май 1924 година, стихотворението има интересна творческа предистория. Поетът-имажинист М. Ройзман разказва как в една зимна нощ на 1923 година двамата с Есенин преминават край паметника на Пушкин на Тверской булевард в Москва, и Есенин изведнъж възкликва: „Виж, Александър е като бял!“ Аз погледнах паметника и видях, че осветен от четиристенните фенери, тъмно-бронзовият Пушкин наистина изглеждаше като отлян от гипс. (...) Възможно е това да е имало някакво влияние върху посветеното на Александър Сергеевич стихотворение, което Есенин прочете на 6 юни 1924 година, на митинга в деня на сто двадесет и пет годишнината от рождението на великия поет." (*Матвей Ройзман. Все, что помню о Есенине. Москва, 1973, с.35.*)

За самото литературно четене един от присъствалите си спомня: „Есенин стоеше на стъпалата пред пиедестала, светлите му къдри рязко се отделяха сред тълпата. В ръцете си държеше букет цветя, който от името на Съюза на писателите положи в подножието на паметника. Високо и отчетливо издекламира известното си стихотворение, посветено на Пушкин, размахвайки ръце, както винаги“. (*И. Розанов. Литературные репутации. Работы разных лет. Москва, 1990, с.456.*)

Есенин много пъти споменава Пушкин като един от най-любимите си автори и като свой учител в поетическото изкуство. На въпросите, зададени му в една анкета за Пушкин, той отговаря: „С всяка изминала година аз все повече и повече го възприемам като гения на страната, в която живея“. (*Книга о книгах, № 5–6, июнь 1924.*) А в последната си, писана през октомври 1925 година автобиография, поетът казва: „В смисъл на формално развитие сега все повече ме тегли към Пушкин“. (*С. А. Есенин. Собрание сочинений в шести томах. Том V. Москва, 1979, с.231.*) ↑

[1] В статията си „Традициите на Пушкин в творчеството на Есенин“ В. Турбин обръща внимание върху един интересен детайл: „В стихотворението «Към Пушкин» изплува думичката, с която фактически се открива романът «Евгений Онегин»; и Пушкин е характеризиран така, както самият той е нарекъл своя герой: «пройдоха». А главното е, че в Есениновото обръщение към Пушкин си казва думата социално аргументираният стремеж да бъде изразена почит и любов, но и да се застане на мястото на онзи, когото почитат,

славят, обичат“. (В мире Есенина. Сборник статей. Москва, 1986, с.274.) ↑

[2] Като заключение на всичко казано дотук, трябва да добавя, че при погребението на Есенин — едно от най-грандиозните погребения на руски поет изобщо — процесията, носеща ковчега му „три пъти обикаля около паметника на Пушкин“ (*Станислав Куняев, Сергей Куняев. Сергей Есенин. Москва, 2006, с.584.*), преди да го положи на Ваганковското гробище. Днес, на същия този Тверской булевард в Москва — и също в цял ръст — се издига и паметникът на Есенин. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.